

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/5/2017
Identifikačné číslo spisu:	7813210805
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7813210805.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne S. U., bývajúcej v V., zastúpenej JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Nám. 1. mája č. 11, proti žalovanej Obci Ochtná, so sídlom v Ochtní č. 52, zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá č. 45, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 5 Cpr 2/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. júna 2016 sp. zn. 5 CoPr 1/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 2. októbra 2014 sp. zn. 2 CoPr 4/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 28. marca 2014, č. k. 5 Cpr 2/2013-49, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd pred verejným vyhlásením rozsudku upozornil účastníkov konania (t. č. strany sporu) na možnosť použitia § 59 ods. 1, 2 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“) a § 77 ZP a poskytol účastníkom lehotu na vyjadrenie k možnému použitiu týchto zákonných ustanovení. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že ak nedošlo k skončeniu pracovného pomeru niektorým zo spôsobov skončenia pracovného pomeru ZP, žalobkyňa sa nemôže domáhať ochrany práv podľa § 77 ZP, môže sa domáhať iba ochrany svojich práv určovacou žalobou podľa § 80 písm. c/ O.s.p., pokiaľ preukáže existenciu naliehavého právneho záujmu na takejto určovacej žalobe. Ďalej uviedol, že keďže žalobkyňa nielenže nepreukázala, ale ani netvrdila, aby ku skončeniu pracovného pomeru v danom prípade došlo niektorým zo spôsobov uvedených v § 77 ZP je zrejmé, že sa nemohla žalobou domáhať určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, t. j. ochrany podľa cit. § 77 ZP. Keďže sa podľa odvolacieho súdu nedomáhala ochrany svojich práv určovacou žalobou podľa § 80 písm. c/ O.s.p., správne podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie rozhodol, ak zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na dovolanie žalobkyne uznesením z 21. októbra 2015 sp. zn. 7 Cdo 120/2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 2. októbra 2014 sp.

zn. 2 CoPr 4/2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v odôvodnení konšatoval, že vzhľadom k tomu, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku načrtol možnosť iného právneho posúdenia v predmetnej veci v prípade, ak by sa žalobkyňa domáhala ochrany svojich práv určovacou žalobou podľa § 80 písm. c/ O.s.p. a pokiaľ by preukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na takejto určovacej žalobe, mal odvolací súd podľa najvyššieho súdu v odôvodnení uviesť, prečo by mala žalobkyňa postupovať podľa § 80 písm. c/ O.s.p. a zároveň uviesť, aký je rozdiel v porovnaní s domáhaním sa ochrany práv podľa ust. § 77 ZP. Poukázal na to, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, čo dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa, čím tak odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom. Dovolací súd poznamenal, že pokiaľ ide o žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru, neprichádza do úvahy skúmanie naliehavého právneho záujmu na určenie neplatnosti právneho úkonu, ako je to inak podľa § 80 písm. c/ O.s.p. Ak by však rozviazal pracovný pomer niekto, kto nebol účastníkom tohto právneho vzťahu, môže sa zamestnanec žalobou na príslušnom súde podľa § 80 písm. c/ O.s.p. domáhať, aby bolo určené, že toto rozviazanie pracovného pomeru je neplatné, ak má na takom určení naliehavý právny záujem. Ak nebola takáto žaloba podaná, možno sa otázkou platnosti rozvázovacieho právneho úkonu na rozdiel od § 64 (v SR § 77 ZP) zaoberať v inom spore ako predbežnou otázkou (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 487/1999, PR 10/1999, s. 553-556). Dovolací súd tak vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu uviedol, že nie je zjavné, na základe čoho a z akých dôkazov dospel odvolací súd k záveru, že účastníci konania uzavreli pracovný pomer na dobu určitú (neurčitú?) a že by žalobkyňa bola úspešná pri domáhaní sa ochrany svojich práv určovacou žalobou podľa ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. Na základe uvedeného tak dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. júna 2016 sp. zn. 5 CoPr 1/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a zistil, že odvolanie je neopodstatnené, pretože súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, vec správne právne posúdil, keď uzavrel, že v konaní išlo v tomto pracovnoprávnom vzťahu o pracovný pomer dohodnutý na určitú dobu, ktorý skončil uplynutím dohodnutej doby. Odvolací súd pripomenul obom účastníkom konania, že po obsahu dovolania, dôvodoch uznesenia najvyššieho súdu bolo treba posúdiť v riešenej veci otázku pracovnoprávneho vzťahu a okrem iného aj to, či išlo o pracovný pomer na dobu určitú alebo či vznikol na dobu neurčitú. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril svoj záver k rozhodnutiu Najvyššieho súdu ČR z 30. júna 1999 sp. zn. 21 Cdo 487/1999, na ktorý vo svojom rozhodnutí odkázal najvyšší súd, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu nemá súvislosť z hľadiska zisteného skutkového stavu s týmto pracovnoprávnym sporom, z odôvodnenia ktorého citoval: „ak dospel k záveru, že pokiaľ dal žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru mestský úrad (pre túto skutočnosť podľa odvolacieho súdu svedčí nielen hlavičkový papier tohto úradu, ale i okolnosť, že výpoveď podpísal jeho tajomník) ide o výpoveď danú úradom bez právnej subjektivity“. Poznamenal, že v riešenej veci inštruoval najvyšší súd potom odvolací súd tak, ako keby iný, tretí subjekt mal rozviazať pracovný pomer so žalobkyňou, tento subjekt, ak nebol účastníkom tohto právneho vzťahu, teda nebol účastníkom konania, mohol by žalobou takýto účastník žiadať o určenie, že rozviazanie pracovného pomeru je neplatné. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu odvolací súd uviedol, že pracovná zmluva medzi stranami sporu bola uzavretá 5. septembra 2012 s nástupom do práce 29. augusta 2012 na dobu určitú - dobu poverenia, t. j. do doby výberového konania na funkciu riaditeľa základnej školy a táto funkcia je kumulovaná s funkciou učiteľa prvého stupňa základnej školy. Preto ak si žalobkyňa myslela, že mala od počiatku uzavrieť pracovnú zmluvu na dobu neurčitú a ak oznámenie žalovanej o skončení pracovného pomeru uplynutím dohodnutej doby považovala za zmätočné, tento subjektívny názor žalobkyne nemá žiadne následky na skončenie pracovného pomeru, ktorý nepochybne skončil, pretože bol dohodnutý na dobu určitú a skončil sa uplynutím dohodnutej doby, t. j. 31. augusta 2013, pretože vo výberovom konaní na riaditeľa základnej školy konaného 21. augusta 2013 žalobkyňa nebola úspešná. Túto skutočnosť žalovaná oznámila žalobkyni písomne listom z 2. septembra 2013, v ktorom je jasne uvedené, že pracovný pomer uzavretý na dobu určitú, t. j. na dobu poverenia skončil. Odvolací súd na základe uvedeného tak konšatoval, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo zákonným spôsobom. Súd prvej inštancie tak správne žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala neplatnosti skončenia

pracovného pomeru, zamietol, pretože žalobkyňa mala vedomosti o tom, že s funkciou učiteľky je spojená aj funkcia riaditeľky školy a touto funkciou bola poverená, nakoľko nebolo výberové konanie, bolo jej zrejmé, že pracovný pomer bude trvať do skončenia poverenia na funkciu riaditeľky už aj vzhľadom k tomu, že vo výberovom konaní nebola úspešná žalobkyňa. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a taktiež s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nakoľko má za to, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom posúdení veci. Uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu ju ani po zrušení veci dovolacím súdom nepresvedčil, pretože ju nepresvedčila hlavne sila argumentov a správnosť procesného postupu súdu v spravodlivý súdny proces, nakoľko je tu extrémny nesúlads medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak považovala za arbitrárne. Poukázala na to, že odvolací súd rozhodol v rozpore so závermi dovolacieho súdu, naopak bez akéhokoľvek dokazovania prejudiciálne prijal záver, že súd prvej inštancie správne vec posúdil, keď uzavrel, že v konaní išlo o pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú, ktorý skončil uplynutím dohodnutej doby, pričom právne závery so skutkovými zisteniami absolútne nekorešponujú a listinné dôkazy, ani závery kontrolného orgánu, to nepotvrdzujú. Namietala, že súd vôbec nenačrtol žalobkyni možnosť iného právneho posúdenia, čím jej znemožnil domáhať sa meritórneho rozhodnutia v inom konaní, a to domáhania sa práv určovacou žalobou.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že k skončeniu pracovného pomeru došlo zákonným spôsobom a preto súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd postupovali zákonne a svoje rozhodnutia aj presvedčivo odôvodnili. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z § 420 písm. f/ CSP a (zároveň) aj z § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte tohto uznesenia odvolacieho súdu len „právna otázka“).

14. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

15. Dovolateľka, zastúpená advokátom, dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ CSP, z obsahu jej dovolania (viď § 124 ods. 1 CSP) je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ CSP (viď § 432 ods. 1 CSP).

16. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

17. Najvyšší súd v súlade s vyššie uvedenými závermi posudzoval prípustnosť dovolania žalobkyne v danom prípade iba z hľadiska ňou tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP); v rámci

dovolacieho prieskumu teda nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že jej mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 CSP.

18. V danom prípade dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

19. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016 (dovolanie bolo podané 12. augusta 2016), ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že súdy svoje rozhodnutie odôvodnili spôsobom priechiacim sa zákonu. Súd prvej inštancie detailne popísal obsah všetkých dôkazov vykonaných v konaní, a následne ich jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach podrobil komplexnému hodnoteniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

21. Žalobkyňa tvrdí, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a naplnená vada v zmysle § 420 písm. f/ CSP tým, že odvolací súd nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, pričom podľa jej názoru bol odvolací súd povinný pojednávanie nariadiť a zopakovať dokazovanie.

22. Odvolací súd v danej veci konal a o odvolaní rozhodol za účinnosti úpravy účinnnej do 1. júla 2016. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších inštancií bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou dovolateľke realizáciu jej procesných práv. V súvislosti s námietkou nenariadenia pojednávania odvolacím súdom na účely doplnenia dokazovania je potrebné poukázať na ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p. (účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu), z ktorého vyplývalo, že odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie len vtedy, ak bola daná aspoň jedna z podmienok uvedených pod písm. a/ až d/ tohto ustanovenia a zároveň išlo o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej. V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, a že nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

23. Postupom odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces, neopodstatnená je preto námietka žalobkyne, že uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24. K námietke dovolateľky, že odvolací súd dospel bez akéhokoľvek dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a prijal záver, že súd prvej inštancie vec posúdil správne i napriek tomu, že právne závery s o skutkovými zisteniami absolútne nekorešpondujú a listinné dôkazy to ani nepotvrdzujú, najvyšší súd poznamenáva, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

25. K ďalšej dovolacej argumentácii žalobkyne najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017).

26. Na podklade vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

27. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP ako procesne neprípustné.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.